

Nom: JULIJA CHOLOVSKA

Edat: 50 anys.

Lloc de naixement: Kíev, Ucraïna.

Estudis: Enginyeria.

De què treballaves al teu país d'origen? Vaig treballar en tipografia i al departament de vendes en premsa i televisió. Abans de marxar del meu país treballava en una televisió d'àmbit nacional i dirigia un equip de 150 persones.

Per què vas marxar del teu país? Pel conflicte entre Ucraïna i Rússia. La meva família és d'origen rus, i ara la tensió entre els dos països és molt alta. Tot i ser ucraïnesa, molts em veuen com una russa, i aquesta situació avui en dia a Kíev és complicada.

Què senties quan vas marxar? Tenia esperança en un futur millor. No tenia por, confiava en què tot aniria bé.

Quan vas arribar al Poblenou? El 2015.

Què t'agrada del barri? L'ajuda de la gent: s'impliquen, t'ajuden molt i a més ho fan ràpid!

Què trobes a faltar? La família, els coneguts... Tinc moltes amigues que trobo molt a faltar.

Què et costa? L'idioma. He d'aprendre i millorar el meu nivell d'espanyol.

Què has guanyat? Sóc molt feliç de viure aquí. Allà no era feliç, aquí tinc un munt de coses per fer, em sento lliure i penso que el futur serà molt bo.

El Futur: No vull tornar ni al meu país ni a Rússia. Aquest és el meu lloc, aquí em vull quedar fins que em mori.

La meva història

Vaig néixer a Kíev, però els meus pares són de Rússia. Estic divorciada i tinc dos fills, un noi (que ja ha estat pare) i una noia. Tots dos segueixen a Kíev, ell té feina però ella ara està a l'atur. Abans estava contenta de viure a Ucraïna; vaig estudiar a la Universitat i quan vaig acabar em van contractar a diversos mitjans de comunicació. Entre 1999 i 2015 vaig treballar a una televisió nacional del país. Tenia una feina important, però l'any passat em van acomiadar.

El conflicte entre Ucraïna i Rússia m'ha afectat molt. El meu país té molts altres problemes: atur, crisi econòmica, dificultats per aconseguir aliments, talls de llum constants, manca de calefacció a l'hivern... Pensa que hi fa molt fred, allà! La gent està nerviosa, pateix i veu el futur incert. Tots els mitjans de comunicació, però, només se centren en el conflicte amb Rússia, la gent només parla d'aquest tema pel carrer, sempre es parla del mateix.

Al país hi ha molta presència militar i por. Molta gent jove ha mort obligada a anar a la guerra, sobretot a la zona de Donetsk. El meu fill s'ha salvat per problemes a l'esquena; durant molt de temps teníem por que l'enviessin a lluitar el front. Parlo amb ell sovint, per Skype.

Vaig prendre la decisió de marxar jo sola, era la meva decisió. No tinc marit i els fills viuen en parella. Em vaig informar sobre l'Estat Espanyol, vaig estudiar les seves zones i vaig escollir venir a Barcelona. Ja sabia que hi havia dues llengües: ara vull millorar el meu castellà (perquè treballo amb gent russa i el practico poc), i després estudiaré català.

Vaig venir amb una amiga, amb qui he compartit tot el procés d'asil. Quan vam arribar vam dormir a un alberg de la Zona Franca. La Creu Roja ens va assessorar i ens va incloure en un programa social, amb ajuda psicològica i ajuda pels papers, l'idioma i l'adaptació a la ciutat. Encara no tinc l'asil; és un procés lent i té diverses fases. Ara tinc dret al treball legal i el proper pas ja serà aconseguir l'asil definitiu, espero que a l'octubre.

Conec una família siriana que viu aquí i ho passen malament, veient la situació actual dels refugiats que volen entrar a Europa. Són gent que ho ha perdut tot: la feina, la casa, els diners, les oportunitats de viure d'una forma decent... Psicològicament és molt dur.

La meva prioritat ara és treballar per poder pagar l'allotjament. M'agradaria poder tenir una feina que em permeti tenir contacte amb la gent; treballar del que feia a Ucraïna és molt difícil, perquè la tecnologia és diferent i aquí hi ha molts sistemes automatitzats, moderns, que allà no existeixen. De moment faig moltes activitats amb la meva amiga; Barcelona té una oferta cultural impressionant, molt variada i que s'actualitza constantment! Hem vist tots els museus i participem en cursos i activitats. També he participat en entrevistes per donar a conèixer la situació del meu país. Aquí he conegut gent d'arreu del món, i això m'agrada molt.